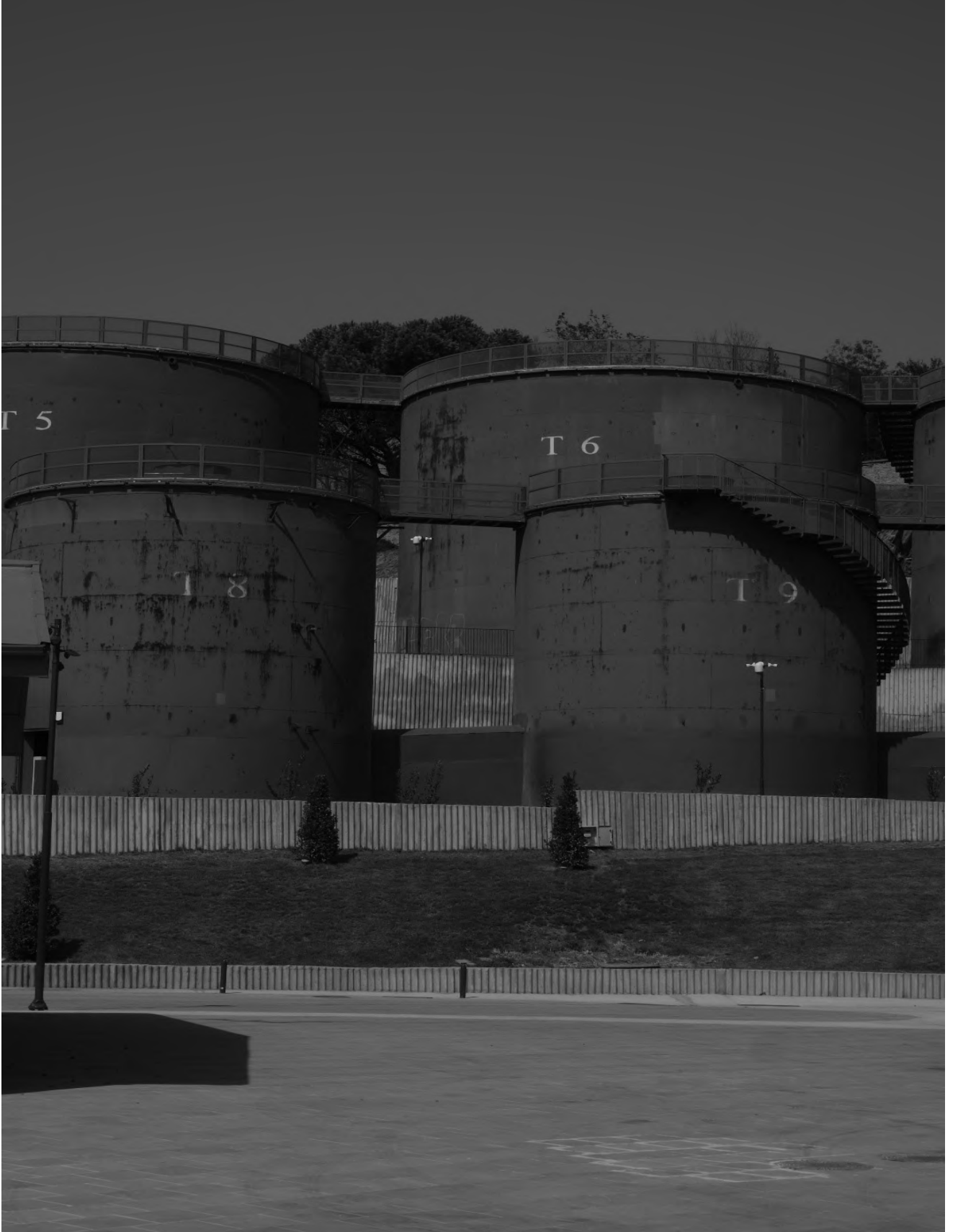

BOHEM.

Üçüncü Sayı

Bohem. Önsöz

Ekip arkadaşlarım arasından kimsenin bir önsöz yazmak istememesinden dolayı bu sayılık -sanırım- bayrağı ben devralıyorum.

Üçüncü sayı diğer sayılara nazaran konfor alanımızdan çıktığımız ilk sayı olduğu için özel bir önem taşıyor. Biçim ve yazarlar açısından farklı şeyleri denedik: Özellikle uzun zamandır eklemek istediğimiz kaynakça bölümünü de ekledik.

Aşkla yapıyoruz fanzin işini, çok seviyoruz, bize hayat enerjisi veriyor.

Berkin Zobi

İçindeki İnsanlar.

Berkin Zobi
Beril Üçgün
Diogenes
Koray Kurtoğlu
Enes Kaynakçı
Jacques Montana
Köln'lü Fatosch
Elif
Sinirli Editör
Efekan Ekdal
Pınar
Fırat Tosun

*

Kapak ve Diğer Fotoğraflar

Berkin Zobi

-

Yağmur Topal(syf. 9)

*

Önsöz Fotoğraf

Berkman Ulutin

*

Kolaj(syf. 8)

Seçil(@scnyiv)

Gençlik hatalarımızı beraber yapmak için:

@bohemfanzin

bohemfanzin@yahoo.com

Deklanşör.

Basıyorlar sahte deklanşöre
dokunmatik, huysuz telefon butonuna
saatlerce kendilerini çektiriyorlar
bir orada çekineyim, bir burada diyorlar
kalıcı bir anım olsun diye
fark etmiyorlar ki bu insan yığıntıları:
yok ediyorlar oldukları anı

beğenilmek için mi bu kadar tantana
fark edilmek için mi yoksa
ilgisini çekmeye çalıştığı tarafından.
İlerleme gerçekten bu mu?

Berkin Zobi

Tıkırtı.

yeniliğin iç gıcıklayıcı heyecanı ile
alışmaya korkmanın ikilemi
içimde devasa bi tahterevallı
bir aşağı bir yukarı sallanıyor
ağır basan kendi tarafına çektiğini
zannediyor
kazanan yok halbuki
zamana göre değişiyor hisler
tıpkı havalar gibi
hafif puslu semanın
yağmura kaptırdığını zanneden güneş gibi
dağılacak bulutlardan
çıkacak gökkuşağından haberi olmayan bi ahmaklık hali
keskinkes her şey bitti derken tıkırtıları duyan
ürkekçe kapıya gidip titrek sesiyle kimin geldiğini öğrenmeye çalışan biri
kapıyı aç ki göresin gözünün önüne serilenleri
belki eskisi belki eskisinden de daha yeni birisi

Beril Üçgün

Hotline Kılıçlı - EP 1

Kompartımanımın balkonunda pinekliyor, gardaki uçuşan insanları izliyordum. Kapım çaldı, koltuğumu biraz ileriye çekip göz ucuyla kapıdan kadına baktım. Uzun siyah saçları, kötü kesilmiş kahkülü, dışarıya doğru çıkık dudakları ve küçücük burnuyla tam, doğal bir kadın duruyordu kapıda. Hemen kalkıp kapıyı açtım. Bana siparişimi getirdiğini söylediğinde hatırlamıştım etli pizza söylediğimi. Ani bir refleksle onu içeriye buyur ettim, beklenmedik şekilde kabul etti beni ve içeriye girdi, açılır-kapanır masamı açtı ve üstüne pizzamı koydu. Masanın karşısında yer açmak için dergilerimi üst üste koydum ve bir kola doldurup pizzama yumuldum. Açtığım yere oturdu ve benimle hiç konuşmadan üst üste yığıdığım dergileri incelemeye başladı. Her dergiye bakışında yüzü daha da sinirli bir hale evriliyordu. İki dergiye daha baktı, sinirli bir şekilde bana döndü:

“İnsanlar... Özellikle senin gibi bir yazar bu anlamsız yazıları nasıl okuyor? Bu ana akım dergilerin içindekiler resmen edebi bir katliamdan ibaret. Kapaklarına ünlü bir isim koyarlar ve o sayıyı ona adarlar, ayraçlarına ünlü bir şairin sözünü ekleyip insanlara satmaya çalışırlar. Bu tür dergilerin tek derdi para kazanmaktır, edebiyat hikaye! Ataşhe dergisinde senin yazını bile gördüm, onlar için özel olarak kaleme almışsın. Bu beni iğrendiriyor Diogenes.” Hiç tanımadığım -güzel- bir pizza kuryesinin bana bunları söylemesi beni sinirlendirdi:

“Ataşhe’nin eksik yaptığı bir şey yok. Mizanpajları ve eserleri gayet iyi. Sadec...”

“Sen bir edebiyat neferiydin Diogenes, ne oldu sana? Yıllar boyu dünyayı gezip tozdun ve insanlığın sorunlarını kusursuz bir şekilde bir roman kılıfına uydurarak bizlere aktardın. Hatta kitaplarından birinde bu dergilere savaş bile açtın, ben dahil olmak üzere bir sürü edebiyat neferine umut verdin... Yazdıklarını bırakalım, yaptıklarıyla bile edebiyat dünyasını değiştiriyordun. Şimdi ise bu kompartıman sitesinde berduş gibi yaşıyorsun ve uyduruk bir sanat akımı içerisinde savruluyorsun. Son yaptığın aşk romanından bahsetmek bile istemiyorum. Böyle yazmaya devam edeceksen intihar et ya da yazmayı bırak.”

“Bu mücadele bana düşmandan başka bir şey kazandırmadı. Henüz bunları kavrayamayacak kadar gençsin, mücadelenin sonsuza kadar yürütülebileceğini ve arkanda bir sürü neferin olacağını zannediyorsun. O yazıların hepsini ben yirmilerimde yazdım.” Duraksadım, onun çözüm yolunu merak ediyordum, eğer eskiden düşündüğüm gibi bir çözüm yolu sunarsa hemen onu postalayacağım.

“Madem bu kadar özgüvenli ve iddialısın, bana ne öneriyorsun?”

“Savaşının artık kalemle değil kanla olmalı. Onlar savaştıkları insanların onları yermelerine dirençliler. Fakat kan... İşte bu yeni bir karşılık türü. Bütün edebiyat düşmanlarını öldürüp cesaretlerini kırmak kimsenin aklına bile getirmediği bir teknik. Lafı her zaman geçse bile hep bir şakadan ibaret kalmıştır bu kutsal düşünce. Bak, sana bir şey getirdim.” Çantasından bir sebzeli pizza maskesi çıkardı ve bana verdi. Normal bir siyah

maskenin tam ortasına monte edilmiş bir pizzaydı. Pizzanın kenarları benim boynuzum, alt kısmı sakalım olacaktı. Maskeyi yanıma koydum.

“Sana ilk hedefini anlatmak istiyorum: Ataşhe dergisinin editörü Mehmet Lala... Aranızın çok iyi olmasıyla beraber Şile taraflarında tamamen izole bir şekilde yaşıyor. Mehmet Lala hem senin için kolay bir hedef olacaktır hem de Ataşhe'nin yayın hayatı son bulacaktır. Mehmet Lala'sız her dönemlerinde kârları hep düşük oluyordu ve tek tük olan iyi yazarları ellerinden kaybediyorlardı. Onların kalbini durduracaksın ve savaşımızı duyurmak için bir not bırakacaksın.” Cebinden bir kağıt çıkardı ve bana uzattı.” Hedefi elimine ettikten sonra pizzacının telefon numarasını ara ve C.S.'yi görmek istediğini söyle. En yakın zamanda kompartımanına geleceğim ve sana yeni hedefini bildireceğim.” Dedi ve bir şey söylememe müsaade etmeden kalktı gitti.

Elimdeki not kağıdına baktım bir süre, bu işin hayatımı düzeltip düzeltmeyeceğini düşündüm. Bu bir şanstı. Teoriyle kalmayıp pratiğe de geçme şansı. Benim hayatımı bu bitirmişti, artık her şey daha da farklı olacaktı. Maskemi yüzüme geçirdim.

Diogenes

Amacın Olmadığı Bir Dünyada İşi Anlamlandırmak.

Borges'in ölümüne yakın katıldığı bir televizyon programının kaydında yaptığı bir Thomas Carlyle alıntısını anımsıyorum: Tüm çalışmalar saçmalaktır; ancak çalışmak saçmalık değildir. Bu sözü ilk duyduğumda yaptığım ancak sonuçlarından memnun kalamadığım, yaptığım ancak sonucunun ne olacağını kestiremediğim tüm işlere yeniden tutunmaya dair kuvvetli bir güdü duydum. Sonucu değil süreci, işin kendisini, anlam kaynağı tayin eden söylemler arasında beni ikna etmeyi en çok başaran bu olmuştur.

Aynı amacı taşıyan söylemler kuşkusuz Borges'in yaşamayı sürdürdüğü zamanlarda yaşayanlar için çok daha etkili olurdu. Geleceğe dair tasarıların yaşamın daha önce hiç kazanmamış olduğu değişme hızının karşısında rastgele söylemler olmanın ötesine çoğunlukla geçemediği çağımız koşullarında belirsizlik bir istisna olmanın çok uzağında. Özellikle mensubu olduğum genç nüfus için icra edeceği mesleği, yaşayacağı şehri kestirmek dahi çoğunlukla imkansız. Bu koşullar altında yaşamayı sürdüren bir bireyin geleceği şekillendirmeye yönelik tasar ve edimlerini sonuçlar çevresinde anlamlandırması olanaksız. Borges, değindiğim alıntıyı ölümüne yaklaştığını kavradığında içselleştirmişti. Bundan kırk yıl önce, gelecek ancak ölüm olasılığı tarafından bu denli tasarlanamaz hale getirilebilirdi. Günümüzde, biz onyıllarca yaşayacak olsak dahi tasarılarımızı öldürecek değişimler henüz tasar zihnimizde tam olarak şekillendirilmeden gerçekleştirme eğiliminde.

Sözünü ettiğim değişme hızı aşta, arkadaşlıkta, iş hayatında en çok göze batan haliyle var oluyor. Mezunu olduğumuz bölümle ilgisi olmayan bir işle uğraşacak olma olasılığımız çok yüksek. Babalarımızın mesleğini sürdürmeyeceğiz. Tutunduğumuz insanlarla olan ilişkimizi onyıllar boyunca sürdürebileceğimiz düşüncesinden çoktan caydık. Haliyle hizmete, diğerinin iyiliği uğruna hareket etmeye dair değerlere karşı körleşiyoruz. Diğerleri için bizi yararlı ve değerli kalacak niteliğin ne olduğuna, değer verilmeyi kimden umacağımıza dair sabit bir düşünce edinme fırsatımız yok. Kalıcılığın kaybolan bir değer olduğu bilinen, literatürde defalarca vurgulanmış bir olgu. Bu olguyu daha fazla açıklamak yahut onu olduğundan daha da büyük göstermek gibi bir niyetim yok. Değirmek istediğim, kalıcılığın ve hizmetin olmadığı koşullarda hareket etmeyi, çalışmayı sürdürmek adına bizleri ikna etme görevini üstlenen; işin anlamını, sonuca ve diğerlerinin yararına dair beklentilerin sırtından alıp sürecin, çalışma eyleminin sırtına yükleyen söylemlere içtenlikle inanmanın değerler dünyasında yaratacağı değişim.

Bu söylemler bir çaresizliğin sonucu olduğu gibi, görünürdeki tek çarenin geçerliliğini vurguluyor. Bir tasar, ucunun nereye varacağını kestiremeksizin, gerçekleştirmeye yönelmek yiğitçe bir girişim olduğu gibi sonuçla ilgili çıkarım yapmanın olanaksız olduğu senaryolarda kişiyi taşlaşmaktan kurtarabilecek tek tutum. Belirsizlik, zamandan bağımsız olarak insan hayatının bir parçası iken onunla yüzleşen insan tekrar tekrar bu yaklaşım tarafından hayatta tutulmuş olmalı. Ancak belirsizliğin hayatın bir parçası değil kendisi haline geldiği koşullarda bu yaklaşım bizlere bir bedel ödetmek zorunda kalıyor.

Sözünü ettiğimiz kör ve yiğitçe adanmışlığı eylemlerinin meyvesizliğini aklına dahi getirmeden, mutlulukla sergileyen bir kişi hayal edelim. Bu kişi, vücudunun kuvveti ve

estetikini yüce bir amaç, bir savaş ya da müdafaa söz konusu olmaksızın geliştirmeyi ilke edinmiş bir “gym faresi” olabilir. Yahut bu kişi, öğrendiklerini diğerlerine aktarmayı içeren bir kariyerin gelecekteki olasılığını aklına dahi getirmeden okuyup öğrenmeyi sürdüren bir kitap kurdudur. Böylesine bir adanmışlık, belirsizliğin ve amaçsızlığın caydırıcılığına karşı bir isyancasına sergilenen çabada eksik olan, bu çabanın kişinin kendisinden daha büyük gördüğü bir olguya hizmet etmeyi amaçlamıyor olması. Çalışmanın, kişinin dışında var olan dünyada var edilmek istenen bir değişimi, hatta diğerlerinin takdirini amaçlıyor olmaktan uzakta, solipsist bir çerçeve içerisinde anlamlandırıldığı yeni bir tanımla oluşmakta.

Çalışmanın kutsallığı insanlık tarihi boyunca bir çeşit hizmet, komünitenin refahı uğruna sergilenen bir çeşit fedakarlığın anlatısı çevresinde şekillenmişken ne yahut kim için olduğunu bilmeksizin bir çabada ısrarcı olan kişi çalışmasını neye dayanarak anlamlandırıyor? Cevap çalışmanın kendisi ise ve söz konusu çalışmanın kazanımları yalnızca sahibini ilgilendiriyorsa satır aralarında gizlenen cevap “kendi” olmalı. İş ve amaç yan yana düşünüldüğünde, amaç su götürmeksizin söz konusu işin bir diğerinin, birey dışında var olan dünyanın üzerinde yarattığı etkiyi kapsıyorken; amacı denklemden çıkardığımızda, denklemin içerisinde tek başına kalan birey, yaptığı her şeyi kendi için yapmakla güdülenmiş oluyor. Bunu yaparak mutlu olmak mümkün mü bilmiyorum; ancak farkındayım ki motivasyon, kendini geliştirme, potansiyeline ulaşmak gibi zihnimize ve dilimize yerleşmiş, harekete geçmenin anlamını amaç yahut sonuçtan işin kendisine nakletmeyi vaat eden kavramlar, gizliden gizliye bencilliğe bir değer niteliği atfetmekte. Başından beri sözünü ettiğim, beni de içine almayı başarmış kavrayışın eninde sonunda sırtını “ben” düşüncesine dayadığına kanaat getirmiş durumdayım. Bunu iyi ve kötü çevresinde düşünmek istemiyorum, “kendi”yi şişirmek ve geliştirmek adına harcanan bir yaşam süresince mutlu olmanın mümkün olup olmadığını benim neslimin hayatını izledikçe öğreneceğiz. Kendi adıma, bunun olanaklılığına şüphe ile yaklaşmaktan cayabilmiş ve kendimi belirsizlikle bu şekilde baş etmeye ikna edebilmiş değilim.

Koray Kurtoğlu

Yobaz.

"Erkek üstündür kadından ağbee
kadın yemek yapacak
adama bakacak, bebeğe bakacak
kadın npc gibi yaşayacak."

Küfür etmek istedim bu satırda

Yobaz, sana kalıtsal olarak
dayatılan düşünceler
söylese de sana bunları
sen dinleme onları,
kadının özgür olmadığı
kadının sanatla uğraşmadığı
kadının gülemediği toplumlar,
sakat toplumlardır.

Berkin Zobi

Betelgeuse

Yırtılır dudaklarım birikmiş kan çanakları
uçurumlardan yuvarlanır
kuşlarımla dolu bir fıçı:
ölü kuşlar
fıçılar uçamazlar

esaslı yarılırsa kafan
balığın kulaklarını kopar
içine saklan

insan hatası
Betelgeuse'e düşüyoruz
önce cümleler eriyor sonra fiiller
elden ne gelir?

evrende bana
kucağını açan en güzel hata:
yitir beni Betelgeuse

Enes Kaynakçı

Citrus Shine I.

Kafam karışık,
pusulam kırık,
ucuz kadınlarla vaktimi harcıyorum
Hatalarımın bedelini ödüyorum
Sana ulaşamıyorum,
bilmiyorsun nasıl acı çekiyorum!
Nasıl acı çektiğimi bilseydin
sana nasıl hâlâ aşık olduğumu,
her zaman yakınında olduğumu,
saçlarının kokusunu hatırladığımı.

Kokundan söz etmişken,
hatırlıyorum:

Vücudunun kitap gibi koktuğunu,
fakat o güzel kokuyu çöpe attın
sırf arkadaşların kokunun
eski olduğunu söylediği için.

Citrus!

Hatırladığımı bilseydin bütün bunları, (?)
Bedelini ödüyorum ama,
sana yazmayarak bir işkenceye
maruz bırakıyorum kendimi.

Sana veda ettim sonuçta,
senin gibi inatçıyım ben de
sana ne kadar tapsam da, artık öpemem seni.

Unutmaya çalışıyorum,
aşkımızın artık bir ütopya olduğunu biliyorum
Bu yazdığım satırları görmeyeceksin,
sana bu yazdıklarımı fark etmeyeceksin.
Biliyorum
Sana yaptıklarım kötüydü biliyorum

Bir politikacının halkına yaptığı kadar
Kötüydü yaptıklarım.

Jacques Montana

Bir Gurbetçinin Bilinç Akışı I.

Aşk hikayelerinin kapaklarında farklı kişilerin ismi yazsa da sonu hep aynı
Evde seni bekleyen birisi varsa daha iyi gidermişsin işe
Her şeyimiz ithal, neden duygularımız olmasın?
Hep iyi davrandım diye zırlıyor ama salt iyilikle olmuyor, ayrıca kıskanç adamı oynadın

Bizim herif kadının hayatını başkalarından öğreniyor
Psikoloji insanın kapitalizme daha iyi hizmet sunması için kullanılan bir bilim olabilir mi?
kızmayın hemen, olabilir mi diyorum
kadıköy otobüs durağında vedalaşan sevgililer kamilkoç
unutamadığın o eski sevgili en güzel olan eski sevgilindir hep

Merhaba C Abla. C benim yanımda. Bugün yanıma gelmesini ben rica ettim ve bir süre dışarı çıkamayacağı için böyle bir şey yapalım dedik. Aradığınızı gördüm ve şu an onu eve bırakacağım. Yaklaşık 40 dakika içerisinde evde olur. İyi günler.

√36.08.2022
ne güzel günlerdi
19:32
ne güzel yiyışirdik
hatırla

Köln'lü Fatosch

Öylece Kalamaz.

Saat daha 1 olmamış
Bu gece kelimeleri seçemeyen
Bir ayyaş kadar ahmak
Ve duygusuzca sevişen
Yaşlı bir fahişe kadar ruhsuzum

Kalem bulaşmış parmaklarıma
Geceleri uykumdan çalan dertlere
Gözyaşı değil mürekkep akıtarak
Çare arıyorum
Pek biçimli bir şey çıkmıyor

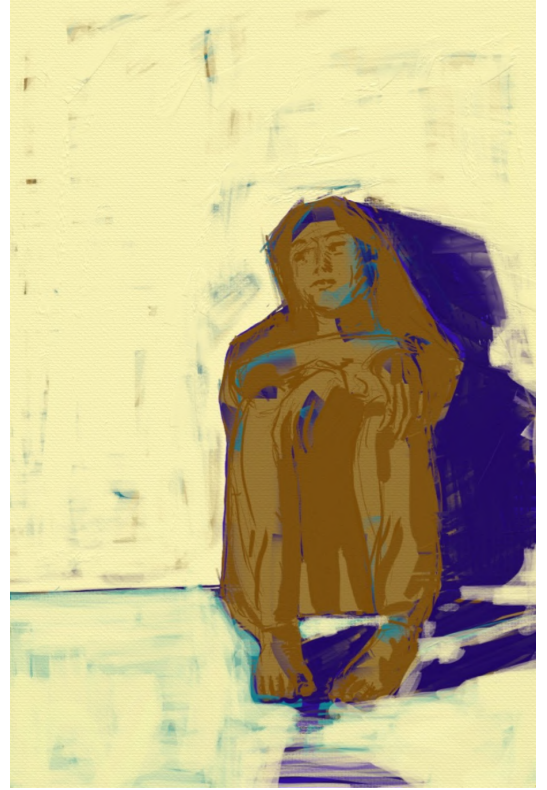
Saat 3'ü geçmiş gözlerim
odaklanmıyor
Kelimeler yarıda kesiliyor
Uykudan önceki son teşebbüs
Kalem kâğıdı 10 geçti
Mumun fitili boğuldu
Ve ardından dumanlı çığlık

Sabah uyanmak istemeyenlerin
Gece uykusu bir türlü başlamaz
Pek çok iş vardır halledilmesi gereken
Son bir defa alınmalı çiçeklerin
kokusu
Öpülmeli dudakların en arzulusu
Okunmalı kitapların hepi topusu

4'e az kaldı
Onlar da beni ziyaret etmedi
Çağırmadım kimseyi ama
Kapatmadım da kapıyı pencereyi

Örtüye uzanmak dahi eziyet oldu
Tekmeler savurdum yattığım yerde
Bu sefer yere düştü
Ben de indim ardından
Yer yatağı daha bir layık bana
Kapattım gözlerimi
Bekledim babaannemin hayaletini

Elif

İrem Kuleci

Silolarda.

Anlamsızca oturuyordum siloların tepesinde, saat sabahın altısıydı. Güneş daha yeni doğuyordu ve hâlâ bugün gördüğüm rüyanın etkisindeydim. Her zamanki gibi görmemem gereken insanları görüp onlarla güzel anılar yaşamıştım. Uyanıp bu güzel zamanların bir rüya olduğunu her fark ettiğimde sinirden kuduruyorum, belki gördüğüm rüyanın bir benzerini görürüm diye tekrar uyumaya çalışıyorum ama beceremiyorum. Uyusam bile gördüğüm rüya o güzel rüyanın yanından bile geçmiyor. Beynim benimle benliğimi imha etmem için bir oyun oynuyor. Rüyalarıma hep olmak istediğim yeri gösterip beni en güzel yerde uyandırıyor!

Merdivenlerden tıkırtılar gelmeye başladı. Gariptir, bu saatlerde benden başka biri çıkıyordu yukarıya. Aklım tekrar keşkelere gitmişken merdivenlerden gelen tok sesler kesildi, sessiz adımların bana yaklaştığını hissettikçe dikkatim dağıldı, omzuma bir el dokundu. Dönüp bu gizemli kişiye baktım: Pertev odun gibi suratıyla bana günaydın dedi ve yanıma oturdu.

“Eserimi neden reddettin Berkin? Gayet güzel bir yazı yazmıştım.” Sesinde bir eminlik hissedemedim. Biliyordu. Gerçeği söylemek istemesem de dayanamadım, tuttu doğrucu davutluğum:

“Pertev, senin yaptığın öykü fabrikasyon bir öyküydü. Senin yazılarının hepsini biliyorum, bari beni kandırmaya çalışma. İlk olarak kıcından bir öykü uydurursun ve en sonunda kıytırık bir mesaj verirsin. Öykünü yolladığın diğer fanzinler bile anlamış fabrikasyon bir yazı yazdığını.” Bir yanıt vereceğini düşünerek sustum ama beni dikkatle dinliyordu, devam ettim sözlerime: “Sen bu değilsin Pertev. Sert öyküler yazıp mesajlarını araya sıkıştırırsın, hatta devreye sen girip anlatırsın mesajlarını. ‘Mahmah’ öykünü hatırla, onu kimsenin reddetmesi... mümkünatı bile yoktu! Sırf başka fanzinlerde yazın olsun diye aptalca yazılar yazma, kendi fanzininde yaz.”

Pertev’in sırtı her kelimemde daha da kamburlaşmıştı. İçine kapanıyordu, kötü hissediyordu. Hissetmeliydi de. Bir kişinin kötü eserleri sadece popüler bir yazarsa başka fanzin ve dergilerde yayınlanır. Bu kesin bir yasadır.

Pertev sırtını dikleştirip bakışlarını bana çevirdi:

“Doğru söylüyorsun Berkin.” Dedi mahçup bir adamın suratı ve ses tonuyla. “Bu dediklerinin farkında olsam bile kendimi engelleyemiyorum. Yazarlık yeteneğimin başka fanzinlere gitmesini istemiyorum ama bir yandan da yazılarımın yayınlanıp insanların beni görmesini istiyorum. Beni gerçekten kötü bir duruma düşürüyor bu, potansiyelimimin altında görülüyorum. Artık kendi yazarlığıma ihanet etmeyeceğim.” Kararlı olduğuna eminim, Pertev’den bu tarz ciddi konuşmalar duymak zordu, hemen inandım ona.

Berkin Zobi

H.S.Y.!

Kapakta cemal süreya
ayraçta yaşar kemal
bi'de satıyolar bunu parayla

Küçük salonlarda kendilerine
ödül verdiriyorlar anlamsızca
salonun yarısı boş
bir de bunun için veriyorlar para

Herkesin dilinde olan kelimelerle
basit bir aşk sözü yazar
bir de özlü söz der buna

hay sikeyim ya!!!!!!

Sinirli Editör

Yolcu'luk

Karanlıkta üşüyor
Işıklar altında donuyorum
İnsanlar soğuk, insanlık
İnsanlıkta ne tepki vereceğimi bilmiyorum

İnsanlık böyle bir şey mi
Emin değilim
Eğer böyle ise
-nedendir bilinmez-
Çeker giderim
İnsanlıktan uzak, insana yakın
Farkına varamadığım bir yere

Efekan Ekdal

Piyano Telaşı.

Bir bilinmezlik sardıysa seni
Kabuklarının içine girilemeyecek kadar da büyüdüyse
Boyu seni bile geçtiyse
Hızlıca döndürür seni

Yere bulantılara bırakırken

Çıkagelir bir his daha
Bu garip his ki küçültse de seni
Sığamazsın ev dediğin yere.
Bir mıknaş gibi çekilirken bu hisse
Bir piyanonun telaşı anlamlandıramaz
Bu kımıldayan uslanmaz hisler, birbirlerine çelme de taksalar
Sonunu bile tahmin ettirmez, sonsuzluğa uğurlanırlar.

Pınar

Düzensizlik Düzeni.

bugün hiç düzenli olamam,
saçım dağınık kalsın, yatağım da.
kitabım okuduğum yerde dursun, sayfası öylece açık,
çok yere ayrı şeyler yazayım,
bir araya getirmek şöyle dursun.
her şeyi art arda düşünüyüm,
dağınık yorsun beni.
uyumsuz giyineyim, her zaman yaptığım gibi;
ayakkabılarımın bağcıklarını bağlamadan çıkayım,
o hayat var dedikleri insan kalabalığına.
sağa sola dağınık anlamsız bakayım.
bugün düzenli olamam!
sebebini dağınık yazayım, sonra toplayım.
belki de yanlış toplayım.
matemiğim kötüdür.

Fırat Tosun

Sonsuzluk.

Aşkım yıllanmış şarap gibi
Diriltir mayhoş sessizliği
İçimde tutuşan bu şehvet
Senle yaşamak asıl şevket

Çatırtı yüreğimden gider
Kökünden kopmasa bitkiler
Filizlenmiş bir tohum vardı
Nasıl oldu da sana kıydı

Ömür geçse senin adınla
Dokunsam lüle saçlarına
Cennetten sinmiş bir kokuyla
Aşkımız bekler sonsuzlukta

Kaybolmuş sözler yine
Ölüm bizi gözler diye

Kiraz rengindeydi dudağın
Yeni bir aroma tattırdın
Bir zeytin bahçesi gözlerin
Adeta beni kör etmiştin

Ömür geçse senin adınla
Dokunsam lüle saçlarına
Cennetten sinmiş bir kokuyla
Aşkımız bekler sonsuzlukta

Aklımdan çıkmaz anıları
Kahrettiğin geçmiş ayları
Perdeyi kapattık maziye
Kaldık zamanın verdiği

Aşkımız bekler sonsuzlukta

Lüle

Program.

Hemhet Lali bey son kutulara geçti. Ekran ikiye bölündü, diğer yarısında bir telefon bağlantısı ekranı belirdi. Dokuz aile üyesi bardak gibi dikilmiş ekrana bakıyorlardı. Öndeki küçük çocuklar önlerindeki cama bakıyorlar ve kafalarındaki tek şey dışarıya çıkma düşüncesinden ibaret. Konukların en ortasında ailenin dominant kişisi olan anne duruyordu. Hemhet Lali bey ile cırtlak sesiyle o konuşacaktı hep. Oğulları Çimşit yarışmaya katılmaya hak kazanmıştı ve son birkaç kutu onun için açılacaktı. Hemhet Lali bey programın süresini uzatması gerektiğinin bilincinde olarak ilk kutuyu açmadan önce anne ile biraz muhabbete başladı. Bu muhabbet sırasında Cavit okuduğu kitabını bıraktı, ki zaten bu muhabbetin başından beri aklı televizyondaydı. Cavit kadından nefret etti. Cırtlak sesiyle kendisinden başka kimseye fırsat vermeyen, istediği bir şey olmadığı zaman herkese dünyayı dar eden zorba birisini dinlemek zorundaydı. Ailenin öbür fertlerine yöneltilen sorulara bile kadın cevap veriyor, ‘aman bir yanlış olmasın’ mantığıyla çırpınıyordu. Hemhet Lali bey baktı böyle olmayacak, hemen ilk kutuyu açtı. Televizyon yazıyordu kutuda. Yüksek sesli bir müzik girdi, yan ekrandaki aile ve Cavit’in annesi aynı sevinci yaşadılar. Bağırıp zıplaşıyorlardı, birbirlerine sarılıyor ve fütursuzca seviniyorlardı. Cavit bir televizyon için bu kadar sevinilmesini kendi içinde anlamlandıramadı. İnsanlar ufak bir meta için bu kadar sevinecek kadar düşük müydüler gerçekten?

İkinci Hafta

‘Ufak’ bir reklam arasından sonra program tekrar başladı. Cavit programın seslerini içeriden işitince çalıştığı dersi yarım bırakıp programı izlemeye geldi. Kapıdan on tane altın elbiseli kız çıktı, dans ede ede kapının etrafına doluştular. Hemhet Lali bey kapıdan insanı

epilepsi krizine sokacak kadar yanıp sönen ışıkların içinden bağırarak çıktı ve parmağını yukarı-aşağı oynatarak ekran başındaki ve stüdyodaki izleyicileri karşıladı. Ufak bir danslı şarkıdan sonra kızları yolladı. Kameralara yakınlaşıp ekran başındaki seyircilere seslendi:

“Bu programa katılmak hayatınızı değiştirecek! Programımızda sadece eğlenerek araba, televizyon, telefon ve bir sürü hediyeler kazanacaksınız! Bizi ***** numarasını çaldırarak ulaşabilirsiniz!” dedi ve kamera hızlıca bütün seyircileri gezdi, alkış ve müzik sesleri birleşerek müthiş bir kakofoni oluşturdu. Program tüm hızıyla devam ediyordu. Hemhet Lali bey yarışmacıları sıra sıra davet etti. Dört erkek ve kız yarışmacı kapıdan hemencecik girip yerlerine yollandılar. Konuklar sıra sıra birbirini tanıtırken Cavit ile annesi konukların dış görünüşüyle ilgili yorumlarda bulunmaya başladılar. Birine “aman şu çingeni mi almışlar buraya” , diğerine “maşallah damada bak sığır gibi” ve buna benzer birçok yorumda bulundular. Annesiyle uzun zamandan sonra ilk defa bu kadar uzun konuştular. Cavit inadını kırıp annesinin seviyesine düşmüştü. Yarışmacıların sıra sıra kutusu açıldı. Cavit programı tuvalete bile gitmeden izledi. Hemhet Lali beyin açtığı kutuda bu sefer blender çıktı, kimse pek bir sevinç göstermedi tabii.

Berkin Zobi

Kaynakça.

Arka Kapak: Illich, I. (1973), Şenlikli Toplum, çev. Ahmet Kot, İstanbul: Ayrıntı Yayınları, Sayfa 22

Aynı Őeyden daha fazlasının, sonunda kesin yenilgiye yol açacağını gösteren kanıtlara karŐın, büyüme cinnetine yakalanmıŐ bir toplumda daha da fazladan azına değer verilmez.

Ivan Illich